

zdej odgovor,“ kliče mi vest, ker na ónem svetu se deli zasluženó plačilo.“
Zato, zato, ljubi moj prijatelj, duša bode, duša mora na véke živeti!“

V tem pride duhovnik, ravno še o pravem času, da se je spokornik Andrejec še mogel izpovedati svojih grehov in prejeti sv. rešnje telo kot potnico v večnost. Komaj da je vse to opravil, pade v popolno nezavednost. Še jedenkrat vprè svoje umirajoče oči v podobo križanega izveličarja, potem globoko vzdahne ter — izdihne svojo dušo.

Zdaj se raztopí led v Ivanovem srci. Z debelimi solzami v očéh in na veliko veselje svoje matere, stori obljubo, da se hoče pokoriti in zapustiti svoje grešno življenje. Čestiti gospod duhovnik, kateremu je Ivan pod milim nebom svoje grehe z največjim obžalovanjem obstal, vzdigne klečečega spokornika, ter mu ponavlja óne tolažilne besede Kristusove, katere je Ivan tolikokrat užé poprej slišal v šoli in cerkvi, namreč besede: „Večje je veselje v nebesih nad jednim grešnikom, ki se spokorí, nego nad devet in devetdeset pravičnimi, kateri pokore ne potrebujejo.“

* * *

Vigred se budi.

Čuj, vigred se budi!
O srce! poskakuj,
S príródo se raduj;
Pozabi vse trpénje!
Zdaj vrača se živénje,
Ker vigred se budi.

Čuj, vigred se budi!
Cvetó, lepó dišé
Cvetlice vrh zemljé.
Cvetlice, le cvetite,
Z menój se veselíte,
Ker vigred se budi.

Čuj, vigred se budi!
Igrá se pótok spét,
Popréj zakóvan v léd.
In kder je kaj grmička,
Oznánja drobna píčka,
Da vigred se budi.

Čuj vigred se budi!
Zelén je vrt in lóg,
Zeléno vse okróg;
Na véji kós prepéva,
Skorjánec žvrgoléva,
Da vigred se budi.

Čuj, vigred se budi!
Izgíni vsa brídkósti,
Kraljúj povsód radósti,
Ki méne je vzdramíla,
To pésen mi vdehnila,
Ker vigred se budi.

T. B.